

РЕШЕНИЕ

№ 3635

гр. София, 31.05.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 2 състав, в
публично заседание на 31.03.2022 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Евгения Иванова

при участието на секретаря Евгения Стоичкова, като разгледа дело номер **12634** по описа за **2021** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на 154, ал. 5 от Закона за оръжията, боеприпасите, взривните вещества и пиротехническите изделия /ЗОБВВПИ/, вр. с чл. 145 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/.

Образувано е по жалба от [фирма], ЕИК[ЕИК], представлявано от управителя Т. П., чрез процесуален представител адв. З. Д., с адрес за кореспонденция [населено място], [улица], вх. Б. ет. 2, офис 25, срещу Заповед рег. № 229з-922/18.11.2021 г. на началника на 5 РУ - СДВР

В жалбата се поддържа становище за незаконосъобразност на оспорената заповед поради нарушение на материалния закон и допуснати съществени нарушения на процесуалните правила. Поддържа се, че в конкретния случай не се касае за „премахване“ на обект, уредено в чл. 57а ЗУТ, а за преместване на преместваемите обекти и за тяхното съхранение в склад. Сочи се, че с временното преместване на обекта за търговия не е настъпила промяна в обстоятелствата, при които е издадено разрешението за съответната дейност с взривни вещества, пиротехнически изделия, оръжия и боеприпаси, за да подлежи на вписване в разрешението. Не ставало ясно по каква причина в заповедта е посочено, че при повторно поставяне на преместваем обект трябвало да се спазва процедурата по чл. 42, ал. 1 ЗОБВВПИ с предоставяне на изискуемата документация. Твърди се, че в случая не е било налице подобно повторно поставяне на преместваем обект, а единствено е преместен съществуващ такъв, поради което въпросната законова разпоредба е неприложима, доколкото се касае за обект, който е идентичен с обект включен във вече издаденото разрешение за

търговия с пиротехнически изделия. Поддържа се, че с дадените задължителни предписания няма как да се отстрани твърдяното нарушение, доколкото в случая не се касае за преустройство или премахване на обект по смисъла на чл. 57а ЗУТ. Изложени са съображения за процесуални нарушения при издаването на заповедта. Иска се отмяна на оспорената заповед. Допълнителни съображения излага в депозирана молба. Претендира присъждане на разноски.

В съдебно заседание дружеството не е представявано.

Ответникът – началник на 05 РУ-СДВР, представляван от упълномощен юрисконсулт оспорва жалбата. Излага съображения в депозираните писмени бележки. Претендира юрисконсултско възнаграждение, като прави възражение за прекомерност на претендираното от процесуалния представител на жалбоподателя адвокатско такова.

Административен съд София град, като обсъди доводите на страните и събраните по делото писмени доказателства, приема за установена следната фактическа обстановка: На [фирма] е издадено разрешение № 20160286748 от 13.02.2017г. /л. 48/ да търгува с пиротехнически изделия от ГД“НП“ същото е валидно до 12.02.2022г.

С писмо №3286р-53747/12.11.2021г. директорът на ГД“НП“ е разпоредил, да се извърши проверка на всички преместваеми обекти с издадени разрешения да търгуват с пиротехнически изделия. Указано е да се спазва реда на чл.41 ал.1 т.1 от ЗОБВВПИ, като е посочено, че за [фирма], включително и за обекта на [улица],гр.С., са издадени разрешения да извършва търговия с пиротехнически изделия в преместваеми обекти.

С констативен протокол с рег.№ 140500-7263/15.11.2021 г. /л. 17/ е отразено, че при проверка на място е установено наличие на преместваем обект за търговия с ПИ. Съгласно ДЗ рег. № 229р-32328/21 г. при проверката на обекта са били снети обяснения от управителя на магазин „Б.“ и от служител на С.-161, охрана в магазина, които обаче не могли да посочат от кой и кога е поставен преместваемия обект.

Със Заповед рег. № 229з-922/18.11.2021 г. са дадени следните задължителни предписания:

1. за повторно поставяне на преместваем обект и извършване на търговия с пиротехнически изделия в него, трябва да се получи разрешение по реда на чл.42 от ЗОБВВПИ.

2. При преустройство/ премахване на обекта за търговия съгласно чл.41 ал.1 т.1 от ЗОБВВПИ, да се представят в 14 дневен срок от настъпване на промяната документите, свързани с нея, а при премахване да се уведоми писмено или по електронен път органа, издал разрешението.

В обстоятелствената част на заповедта е посочено, че при извършване на проверка на 15.11.2021 г. на обект за търговия, находящ се в [населено място], [улица], е констатирано, че е поставен преместваем търговски обект за търговия с пиротехнически изделия, собственост на [фирма]. Посочено е, съгласно чл. 41, ал. 1 ЗОБВВПИ, лицето, получило разрешение за търговия с взривни вещества, оръжия, боеприпаси и пиротехнически изделия в 14-дневен срок уведомява писмено или по електронен път директора на ГД“НП“ на МВР при преустройство на обектите за търговия. Наличието на обект за търговия е основание за издаване на разрешение за търговия. В конкретния случай обектът е премахнат, без за това да е уведомен органа издал разрешението и без това да се отрази в издаденото разрешение за търговия. Липсата на търговски обект правело невъзможно извършването на търговска дейност съгласно издаденото разрешение. Посочено е също така, че установените при

извършената проверка нарушения са отразени в КП рег. № 140500-7263/15.11.2021 г. За отстраняване на нарушенията, отразени в протокола, на основание чл. 54 ЗМВР, чл. 152 и чл. 154, ал. 4 ЗОБВВПИ са дадени цитираните по-горе задължителни предписания.

Заповедта е връчена на управителя на дружеството на 19.11.2021 г.

При така установената фактическа обстановка, от правна страна съдът намира следното:

Жалбата е допустима за разглеждане, а по същество е основателна.

Съгласно чл.168, ал.1 АПК съдът преценява законосъобразността на оспорения административен акт на всички основания по чл.146 АПК, а именно: дали актът е издаден от компетентен административен орган и в установената форма, спазени ли са административнопроизводствените правила и материално-правните разпоредби по издаването му, съобразен ли е актът с целта на закона.

От доказателствата по делото безспорно се установява, че на [фирма] е издадено разрешение за търговия с пиротехнически изделия със срок на валидност до 12.02.2022г. Доколкото същото е издадено за няколко различни обекта на територията на различни РУ в страната съгласно чл.38 от ЗОБВВПИВ, директорът на ГДНП е преценил наличието на предпоставките за издаването им, в това число и при извършена проверка на всеки един от обектите - чл.38 ал.1 от закона. Още тогава органът издал разрешението за търговия с пиротехнически изделия е установил конкретните факти, видни и от договора за наем и спецификацията на контейнерите, които се поставят във всеки един обект на територията на С., а именно, че става дума за преместваем обект, който ще съществува на посоченото място за определен в договора за наем период, съгласно издаденото разрешение. В конкретния случай обаче административният орган приема, че е налице хипотезата на чл. 41, ал.1, т. 1 от ЗОБВВПИ и издава със Заповед № 144300-4717/18.11.2021г. предписание за спазването ѝ.

Съгласно посочената правна норма лицето, получило разрешение за търговия с взривни вещества, оръжия, боеприпаси и пиротехнически изделия, уведомява писмено или по електронен път директора на ГДНП на МВР при: преустройство на складовете и/или обектите за търговия. А според ал.2 в случаите по ал. 1, т. 1, 2 и 4 лицето, получило разрешение за търговия, представя в 14-дневен срок от настъпването на промяната документите, свързани с нея, и документ за платена такса в размер, определен с тарифата по чл. 12. Разпоредбата на чл.42, ал.1 от закона пък предвижда, че лицето, получило разрешение за търговия, при откриване на нов търговски обект и/или склад подава писмено или по електронен път до директора на ГДНП на МВР заявление по образец, придружено от документацията по чл. 37, с изключение на тази по чл. 17, ал. 1, т. 1 и по чл. 37, т. 5 - 8. От анализа на горните разпоредби следва, че получило разрешение по ЗОБВВПИ лице е задължено да уведоми писмено органа само при преустройство на обекта или при откриване на нов обект. В конкретния случай законодателят не е предвидил санкция за лицето, ако същият премести обекта си. В случая става дума за преместваем обект- метални контейнери. Според легална дефиниция на понятието преместваем обект - §5 т.80 от ДР на ЗУТ, който няма характеристиките на строеж и може след отделянето му от повърхността и от мрежите на техническата инфраструктура да бъде преместван в пространството, без да губи своята индивидуализация и/или възможността да бъде ползван на друго място със същото или с подобно предназначение на това, за което е

ползван на мястото, от което е отделен, като поставянето му и/или премахването му не изменя трайно субстанцията или начина на ползване на земята, както и на обекта, върху който се поставя или от който се отделя. Преместваемият обект може да се закрепва временно върху терена, като при необходимост се допуска отнемане на повърхностния слой, чрез сглобяем или монолитен конструктивен елемент, който е неразделна част от преместваемия обект и е предназначен да гарантира конструктивната и пространствена устойчивост на обекта и не може да служи за основа за изграждане на строеж. Също така е посочил реда за поставянето му- чл.56 ал.1 ЗУТ - върху поземлени имоти могат да се поставят преместваеми обекти за търговски дейности, като тяхното премахване става по реда на чл.57 а от ЗУТ при нарушаване на конкретни посочени там изисквания. Видно от представените писмени доказателства, в настоящия случай процесният обект е именно преместваем обект, за който от извършената от контролните органи проверка не е установено преустройство по смисъла на ЗУТ.

Тълкуването на разпоредбата на чл.41 ал.1 т.1 от ЗОБВВПИ касае единствено преустройството на обекта, но не и неговата преместваемост, което с оглед на целите на закона е напълно логично, тъй като едно преустройство на обекта може да доведе до значителната му промяна, а оттам и до отпадане на условията за издаването на разрешението. В случая обаче става дума за метални контейнери /павилиони/, които отговарят на изискванията за качество, съгласно системата ISO, поставени са въз основа на правно основание - договор за наем със собственика на недвижимия имот.

На следващо място съдът намира, че изложените в заповедта мотиви са вътрешно противоречиви и несъответни на доказателствата по делото. Със заповедта се дават задължителни предписания, че за повторно поставяне на преместваем обект и извършване на търговия с пиротехнически изделия в него, трябва да се получи разрешение по реда на чл.42 от ЗОБВВПИ. Съгласно приложения към разрешението списък на обектите /л. 50/ още при издаването му е бил наличен обект на [улица] (т.10 от списъка). Видно от КП рег. № 140500-7263/15.11.2021 г. същият е бил наличен към момента на проверката, а нарушения не са констатирани. Ето защо дадените задължителни предписания се явяват не само лишени от логика, но и са несъответни на целта на закона, като не са налице материалноправните предпоставки за издаването им. Обектът не е преместен, нито е преустроен. Следователно не се констатира наличие на нови обстоятелства или променени такива, от момента на издаването на разрешителното до момента на извършване на проверката.

По изложените съображения, обжалваният административен акт е незаконосъобразен, постановен в нарушение на материалноправните разпоредби и следва да бъде отменен.

Предвид изхода на делото искането на жалбоподателя за присъждане на разноски следва да бъде уважено, като на основание чл. 143, ал. 1 от АПК, в тежест на СДВР следва да бъде възложено заплащането на разноски в общ размер от 650 лева: за внесена държавна такса в размер на 50 лв. и за адвокатско възнаграждение за един адвокат в размер на 600 лв., съгласно представения договор за правна помощ. Съдът намира възражението на процесуалния представител на ответника за прекомерност на адвокатското възнаграждение, за неоснователно, тъй като действително заплатеното адвокатско възнаграждение е малко над определеното минимално възнаграждение по чл. 8, ал. 3 от Наредба №1 от 09.07.2004г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения.

Водим от горното и на осн. чл. 172, ал. 2 от АПК, Административен съд София град,
2-ри състав,

Р Е Ш И:

ОТМЕНЯ Заповед рег. № 229з-922/18.11.2021 г. на началника на 5 РУ - СДВР.
ОСЪЖДА СДВР да заплати на [фирма],[ЕИК] направените по делото разноски в
размер на 650 лв. за държавна такса и адвокатско възнаграждение.

Решението подлежи на обжалване пред Върховен административен съд в
четиринадесетдневен срок от съобщението на страните.

Съдия: